

Nss dospěl však k názoru, že výklad přijatý úřadem jest správným a že nelze přisvědčiti výkladu stížnosti, podle něhož by se musilo počítati s absurdní eventualitou, že by nějaká duševní choroba, která jest překážkou výkonu živnosti, resp. jinému výdělku, nečinila učitele neschopným k službě učitelské a on ani pro tuto chorobu nebyl pensionován. Že výklad přijatý úřadem jest správný, o tom nelze pochybovati, přihlédne-li se náležitě ke konstrukci vedlejší věty — »takže jest neschopen vykonávati další službu nebo jakoukoli živnost«. Zákon tu za podmínku staví neschopnost pensionovaného k jakýmkoli výdělečným výkonům. Aby pak tuto svou disposici splnil, specialisuje zákon neschopnost tu kvalitativně, t. j. uvádí ony výkony, jichž úspěšnému provádění jest neschopnost na závažu. Zákon předpokládá pro nárok na zápočet, že jde především o neschopnost v učitelské službě. Podle povahy věci tomuto předpokladu nelze rozuměti jinak, než že jest předpokladem základním, který musí býti vždycky splněn, neboť zajisté nechtěl zákon přiznati učiteli nárok na přípočet, nebylo-li by tu ani podmínky, pro niž by musil býti normálně pensionován (srovnej § 50 zák. z 27. ledna 1903 č. 16 česk. z. z.). Než je-li tomu tak, pak předpoklad uvedený na druhém místě (neschopnost k výkonu jakékoli živnosti) nemůže značiti alternativu, nýbrž jen jakési plus, zákonem ještě mimo prvý předpoklad požadované.

Již z toho plyne, že zákon požaduje kromě neschopnosti k učitelské službě, která jest požadavkem normálně se podávajícím, ještě i neschopnost k jakékoli živnosti. Za tohoto stavu sluší gramaticální spojení mezi rčením »jest neschopen« a předmětem této neschopnosti, vyjádřeným infinitivální vazbou, dávatí výklad, jaký by byl nutný, kdyby zákon na místě »jest neschopen« pravil »není schopen«, a vycházeti z toho, že musí jíti o učitele, kterého nelze označovati za schopna, aby mohl konati své povolání anebo alespoň živnost, resp. že slůvko »nebo« ve slovní konstrukci zákona nemá významu disjunktivního, nýbrž má význam konjunktivní, tak jako kdyby tam stálo »a«.

Této dikce, totiž spojky »a« — »und« užívá také § 62 úřednické služ. pragmatiky, jenž zřejmě byl vzorem textování § 29 par. zákona a když tato dikce — »und« pojata byla i do německého překladu § 29 par. zákona, pak nemůže býti pochybnosti o tom, že názor žal. úřadem zastávaný jest v souhlasu se zákonem.

Č. 5024.

Dávka z přírůstku hodnoty. — Církevní věci: Při převodu pozemku z majetku duchovní komunity na jiného nabyvatele, kterýžto převod se stal smlouvou uzavřenou sice před účinností dávkového řádu z roku 1922, ale schválenou dozorčím úřadem kultovým již za působnosti tohoto řádu, jest dávku z přírůstku hodnoty vyměřiti podle dávkového řádu z r. 1922.

(Nález ze dne 19. října 1925 č. 19.150).

V ě c: Dominikánský klášter v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem magistrátu hl. m. Prahy z 15. listopadu 1923 byla st-li podle nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb. vyměřena z prodeje pozemku ve V., jenž se stal dle smlouvy trhové ze 13. ledna 1923, dávka z přírůstku hodnoty. Odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Nss uvážil o stížnosti takto:

Žal. úřad stejně jako první stolice předepsal dávku z přírůstku hodnoty podle nař. č. 545/1920 a to z důvodu, že smlouva trhová, o níž jde, byla uzavřena již 13. ledna 1922 t. j. podpisem smluvních stran a nikoliv teprve, jak st-l již v odvolání výslovně tvrdil, dnem, kdy se smlouvě dostalo úředního schválení příslušnými předpisy vyhledávaného. Tento právní názor žalovaného úřadu jest však, jak stížnost právem vytýká, mylným.

Dle § 1, odst. 4 pravidel o obecní dávce z přírůstku hodnoty obsažených v dodatku III § 37 nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb. k provedení zákona z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. platí za den převodu, podléhá-li smlouva úřednímu schválení (souhlasu), den schválení a dle § 30 pravidel nabývají účinnosti tato pravidla ode dne vyhlášení jich a platí pro převody nastalé od tohoto dne. Vyhlášení pravidel stalo se pak ve Sbírce zákonů a nařízení dne 23. května 1922, takže pro převody tímto dnem nastalé platí dávkový řád těmito pravidly stanovený.

V konkrétním případě dle správních spisů a nesporného skutkového předpokladu nař. rozhodnutí byl podnětem k vyměření dávky převod uskutečněný sice trhovou smlouvou ze 13. ledna 1922, ke kteréž smlouvě však stpů svoil podle zák. z 11. března 1921 č. 108 Sb. dne 2. března 1923, a jež byla stvrzena zsp-ou dne 21. července 1923 s doložením, že bylo vyhověno zvláštním předpisům platícím o zcizení neb zavazení církevního jmění.

Dle toho, co bylo shora řečeno, platí za den převodu den stvrzení zsp-é t. j. den 21. července 1923, a dlužno již proto posuzovati věc dle pravidel předepsaných nařízením č. 143/1922 a nikoliv dle nař. č. 545/1920, jak učinil žal. úřad.

Vycházel tedy žal. úřad z nesprávného názoru o materiálním právu, podle něhož sporná otázka se má řešiti, a musilo proto býti nař. rozhodnutí dle § 7 zák. o ss zrušeno.

Č. 5025.

V y v l a s t n ě n í. — A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í. — Ř í z e n í p ř e d n s s - e m (S l o v e n s k o): I. * Rozhodnutí min. vnitra, jímž podle zák. z 18. března 1924 č. 72 Sb. a § 5 zák. čl. XLI z r. 1881 uděluje vyvlastňovací právo pro určité podnikání, nelze stížností u nss-u naříkati, ježto se jím nezasahuje do práv osob třetích. — II. Okolnost, že určité ministerstvo žádá za vyvlastnění k účelům svého resortu, ne-